

Homeli e mbajtur nga Imzot Angelo Massafra
Shenjtërorja e Zojës së Këshillit të Mirë
26/04/2023

Te dashur Vellezer dhe Motra,

Jemi mbledhur sot në këtë vend, pas ftesës së Marisë: *“Bëni gjithçka t’ju thotë”* (Gjn 2,5), një nga fjalët e pakta që thotë Nëna e Jezusit në Ungjij. Një urdhër, një *“Këshillë e Mirë”*, që ajo nuk pushon kurrë së dhëni nxënësve të Birit të saj.

Kështu ne, Ipeshkvijtë e Shqipërisë - i përsëndes të gjithë, një nga një, duke i falënderuar për praninë e tyre këtu sot, ashtu siç ju përsëndes të gjithëve - erdhëm në shtegtim në këtë vend që tridhjetë vjet më parë, mes rrënojave të lëna nga diktatura, pa Shën Gjon Palin II dhe dëgjoji lutjen e tij për popullin shqiptar.

Ai, në atë rrethanë, nuk mbajti fjalime, por u përqendrua në një lutje të heshtur, që vetëm zemra e Nënës së Qiellit e dëgjoji dhe me siguri ia drejtoi Zemrës së Birit të saj të dashur Jezus: lutje ndërmjetësimi për këtë Kishë në aktin e ringjalljes pas mundimeve të saj të dhimbshme.

Dje, në katedralen e Shkodrës, përkujtuam atë Vizitë Apostolike të tridhjetë viteve më parë dhe kujtuam fjalët e Papës, që na nxiste të mos harronim të shkuarën me qëllim që të mos përsërisim të njëjtat gabime dhe të shikonim të ardhmen me shpresë dhe ndjenja falje për përndjekësit. Në të njëjtën kohë, kemi parë se si Kisha në Shqipëri ka qenë vërtet besnike ndaj këtij mandati të Gjon Palit II; një mandat që rinovohet sot duke pasur parasysh sfidat e reja, të cilat është koha t’i përballojmë të gjithë së bashku, në shpirtin e Sinodit që po kremtojmë në këtë kohë.

Nuk mund dhe nuk duhet ta lëmë këtë Sinod të bjerë në vesh të shurdhër: do të ishte sikur të linim të binte në vesh të shurdhër ftesa e Marisë për të bërë atë që Jezusi na thotë të bëjmë. Po, sepse Jezusi, sipas premtimit të tij, është aty ku është e pranishme Kisha: *“Ku janë dy ose tre të bashkuar në emrin tim, aty jam edhe unë, midis tyre”* (Mt 18,20).

Prandaj nuk do të ndalojmë së pranuari ftesën e Marisë, madje do të përfitojmë nga krejt muaji Maj kushtuar asaj për të vazhduar reflektimin tonë mbi këtë temë dhe kështu të bëjmë kalimin nga *“Sinodi si ngjarje”* te *“Sinodin si stil kishtar”*: barinj dhe besimtarë të bashkuar në dëgjimin e zërit të Zotit për të qenë Kishë sot.

Dhe Koha liturgjike e Pashkës që jemi duke jetuar është më e përshtatshme për ta bërë këtë reflektim. Ajo na paraqet një model të Kishës gjithmonë aktual, të karakterizuar nga prania e të Ringjallurit, nga shoqërimi i Nënës së Jezusit, nga veprimi i fuqishëm i Shpirtit Shenjt: e dëgjuam në leximin e parë.

Prania e të ringjallurit është një thirrje e vazhdueshme për t’i jetuar fatkeqësitë e jetës si një kalim i detyruar për të arritur në lavdi. Kur Jezusi u shfaq në Çenakull nuk i fshehu plagët e mundimeve, por i tregoi ato në lavdi dhe ato bëhen prova e fesë së nxënësve. Kështu, udhëhiqemi ta kalojmë jetën tonë duke mos u ikur fatkeqësive, por duke i përballuar ato me guxim dhe besim.

Shoqërimi i Nënës së Jezusit në këtë proces është më i nevojshëm se kurrë, sepse ajo na kujton se sa shumë këmbëngulje nevojitet në jetë. Gjoni ungjilltar na e paraqet atë duke qëndruar drejt te këmbët e kryqit me një folje shumë të fortë latine *“Stabat”* (rrinte): është qëndrimi drejt dhe i patundur në fenë që kemi shpallur, në shpresën e atyre që dinë të presin, në dashurinë që nuk trembet përballë asgjëje.

Veprimi i fuqishëm i Shpirtit Shenjt edhe sot i “i jep krahë” Kishës dhe e bën atë të fluturojë lart, siç na nxiti Papa Françesku në Vizitën e tij Apostolike të vitit 2014. Të fluturosh lart do të thotë të mos kënaqesh me pak, por të guxosh më shumë. Në fillim të demokracisë ishte e nevojshme të niseshim nga ajo pak që kishim: energjitë që kishim mezi mjaftonin për t’i shëruar plagët e popullit tonë; por tani është koha për të guxuar më shumë!

Gjendemi përballë situatave ekstreme siç është shpopullimi, që na privon nga burimet më të mira, nga shume familje duke ecur me shpejtesi drejt plakjes te Shqipërisë; siç janë fenomenet e degradimit, që nuk i prisnim t’i shihnim, siç është “shitja” me çmim të ulët e vlerave tona më të rëndësishme në këmbim të “tymit”.

Te dashur vellezer dhe Motra, **por a duhet të presim gjithmonë që të tjerët të na i zgjidhin problemet tona?** Rreziku është që t’ia delegojmë gjithmonë përgjegjësinë dikujt tjetër.

Si Kishë, nëse jemi vërtet të vetëdijshëm për praninë e të Ngjallurit, për shoqërimin e Marisë dhe për veprimin e fuqishëm të Shpirtit Shenjt, kemi gjithçka që na nevojitet për t’i përballuar sfidat e kohës së sotme dhe për të qenë ne vetë krijuesit e të ardhmes sonë. Është koha të ri-marrim atë që na takon: fenë tonë.

“Bëni gjithçka t’ju thotë” (Gjn 2,5): Maria ka besim në aftësinë tonë për t’iu përgjigjur urdhrin të Birit të saj; vetë Jezusi ka besim në ne nëse na beson misionin për të qenë dëshmitarë të tij dhe këtë na e kujtoi Shën Pali në leximin e dytë të kësaj feste: *“Në të edhe ne u bëmë trashëgimtarë - të paracaktuar me vendim të Atij që vepron gjithçka sipas pëlqimit të vullnetit të vet - të jemi në nder të lavdisë së tij - ne që qysh më parë e vumë shpresën në Krishtin”* (Ef 1,11-12).

Guxim, o Kishë e Krishtit në Shqipëri! Forcoje besimin tënd te i Ngjalluri dhe lëviz e shtyrë nga Shpirti Shenjt. Ji e sigurt për praninë amënore të Marisë: Ajo vazhdon t’ju mbështesë me lutjet e saj, me ndërmjetësimin e saj të fuqishëm dhe me këshillat e saj. Nuk të braktisi kur ikona e saj shkoi në Gjenacan, por mbetet gjithmonë në kujtesën dhe në zemrën tënde. Fytyra e saj si Nënë ka qenë gjithmonë e pranishme sa herë ti ke kërkuar identitetin tënd gjatë përndjekjeve të ndryshme, deri në atë pikë sa të bëhej fytyra identitare e katolikëve shqiptarë, ndaj nuk do të të braktisë kurrë.

Sot, pasdreke, në Meshën e orës 18.00 në prani të Rektorit të Bazilikës së Gjenacanos, do të nënshkruajmë aktin e binjakëzimit midis dy Shenjtëroreve tona, siç bëmë javën e kaluar në Gjenacan me një nga delegacionet tona që shkuan atje për këtë arsye. Sot, është edhe më i gjerë ky “korridor”, që nuk është mbyllur kurrë me vendin ku ka gjetur strehë ikona e Zojës së Shkodrës dhe nga ku vazhdon ta shikojë Kishën në Shqipëri, Nënë dhe Mbretëreshë e të cilës është.

Asaj në këtë moment ia lartësojmë lutjen tonë dhe i themi: “T’falem Mbretëresha...”.